

ע"פ 36223/12/13 - מדינת ישראל נגד הפטריארכיה היוונית - האורתודוכסית

בתי משפט

ע"פ 36223-12-13
15 מאי 2014

בית המשפט המחוזי ירושלים
לפני כב' השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

בעניין: מדינת ישראל

המערערת

נגד

הפטריארכיה היוונית - האורתודוכסית

המשיבה

פסק דין

1. ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופטת רות זוכוביצקי) מיום 29.10.13 בתיק ב"ש 2261/12.

ההליכים בבית המשפט קמא:

2. ביום 29.3.12 הגישה המערערת בקשה למתן צו הריסה לפי סעיף 212(1) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "החוק").

בבקשה נאמר שבמועד בלתי ידוע, בין תאריך 1.1.02 לבין 1.9.11, נבנה בהר ציון, במעלה חניון אולם שולחן דוד בירושלים, קיר בלוקים שבצידו האחד ציפוי מברזל, באורך של כ-5 מטר ובגובה של כ-2.5 מטר (להלן: "המבנה"), כאשר על ידי בניית המבנה נחסם שביל המיועד למעבר הולכי רגל בשטח ציבורי פתוח. הבנייה בוצעה ללא היתר, והאחראי לביצוע העבודות אינו ידוע ואין לאתר.

לבקשה צורף תצהירו של מר אמסלם, מפקח בניה (להלן: "אמסלם"), ושל מר משה, מנהל מרכז המידע התכנוני (להלן: "משה").

3. לאחר שהבקשה הודבקה על קיר המבנה ולא הוגשו כל התנגדויות, ניתן ביום 3.6.12 צו ההריסה כמבוקש (להלן: "הצו").

4. בהמשך הגישה הפטריארכיה היוונית-אורתודוכסית של ירושלים (להלן: "הפטריארכיה", "המשיבה") בקשה לביטול

הצו, הצו עוכב והתקיימו דיונים בהם נחקרו מצהירים מטעם הצדדים.

מצד המערערת נחקרו אמסלם ומשה. משה העיד על כך שהשטח עליו הוקם המבנה הוגדר כשטח ציבורי פתוח ושהמבנה נבנה ללא היתר, ואמסלם העיד שהיה במקום מספר פעמים וחיפש למי שייך המבנה, ולאחר שלא מצא, הדביק על גבי המבנה התראה. לאחר שאף אחד לא הגיב להתראה ולא לקח אחריות לעבירה, הוגשה הבקשה למתן הצו. אמסלם הגיש תמונות שצילם במהלך ביקוריו במקום.

מטעם המשיבה הגיש תצהיר והעיד הארכיבישוף אריסטרכוס, המכהן כמזכיר הראשי של הפטריארכיה (להלן: "הארכיבישוף"). לדבריו, המבנה נשוא ההליך סוגר פתח בחומה המקיפה את מתחם הפטריארכיה. המתחם קיים מזה שנים רבות, עוד לפני שהוקמה מדינת ישראל, ונמצאים בו כנסיה גדולה, קפלה בה נערכות תפילות, פנימיה, מגרשי ספורט, בית קברות מהמאה ה-13, ובית ספר לפרחי כמורה הקיים זה עשרות שנים. הוא עצמו ניהל את בית הספר בין השנים 1975 - 1988. במקור לא היה פתח בחומה, והוא נפרץ בשנת 1964, כאשר ביקר בארץ האפיפיור פאולוס ה-6, כדי לאפשר לו מעבר קל ונוח אל הר ציון וכנסיית הדורמציון. באותה תקופה היה המתחם ריק, מאחר שהמקום הוכרז כשטח הפקר. לאחר מלחמת ששת הימים, בשנת 1967, כאשר הותר לפטריארכיה להחזיר לעצמה את השליטה במתחם, הם הגיעו למקום וראו את הפתח בחומה, ואז הותקנה במקום דלת ברזל כבדה. במהלך הזמן הדלת נפרצה פעם אחרי פעם, ולכן חסמו את הפתח בקיר, שהוא למעשה המבנה דן.

הארכיבישוף העיד שסמוך לפתח נמצא מגרש של בית הספר לפרחי כמורה, שהוא עצמו דאג להכשיר את הקרקע לשם כך, ומשנת 1975 ועד היום משחקים במגרש ילדי בית הספר לכמורה, וכן צעירים מיישבת התפוצות הסמוכה ואף תושבים ערבים מסילוואן. כשהפתח בחומה היה פתוח, נכנסו דרכו כלי רכב שהובילו צליינים ומבקרים לקבר דוד, וסיכנו את הילדים ששיחקו שם. לכן הוחלט לסגור את הפתח כאמור. הארכיבישוף הדגיש שסגירת הפתח, בעבר על ידי שער הברזל ובהמשך באמצעות המבנה, נעשתה כדי למנוע סיכון חיי הילדים וכן כדי לשמור על קדושת המקום. לדבריו, במהלך השנים 1975 - 1978 הוא ביקש היתר לבניית הגדר, אך לא נענה. כן מסר הארכיבישוף שאין מדובר בדרך מעבר ראשית, וניתן להגיע להר ציון בשתי דרכים נוספות.

החלטת בית המשפט קמא:

5. ביום 29.10.13 נתן בית המשפט קמא את החלטתו.

ראשית, התייחס בית המשפט לשאלת אישיותה המשפטית של המשיבה, וקבע, תוך הסתמכות על פסיקת בית המשפט העליון, כי המשיבה היא אישיות משפטית היכולה לתבוע ולהיתבע. כן דחה בית המשפט קמא את טענות המערערת שנגעו לתצהירו של הארכיבישוף, וקבע שיש לקבלו.

בהמשך דחה בית המשפט את הטענה בדבר העדר בעלות המשיבה במתחם, וקבע כי שאלה זו אינה מצויה בתחום סמכותו.

עוד נקבע שמהעדויות שנשמעו עולה בבירור כי המבנה הוקם ללא היתר, כי הוא חוסם דרך המיועדת להולכי רגל, וכי אין סיכוי להכשרת המבנה בעתיד הנראה לעין. לכן קבע בית המשפט שהתקיים התנאי הראשון להחלת סעיף 212.

בנוגע לתנאי השני, קבע בית המשפט שמעדות הארכיבישוף עולה בבירור שהמשיבה היא שבנתה את המבנה, ועל כן סעיף 212(1) אינו מתקיים. בנוגע להתיישנות המבנה, לפי סעיף 212(5), קבע בית המשפט קמא כי לא הוגשו כל ראיות המפריכות את קביעת המערערת בנוגע לתאריכים בהם נבנה המבנה, כפי שצויינו בבקשה, ולכן לא ניתן לקבוע מתי נבנה המבנה, ובהתאם, לא ניתן לקבוע כי חלה התיישנות, כך שגם חלופה 212(5) אינה מתקיימת.

לאור אלה קבע בית המשפט כי לא התקיימו התנאים הנדרשים להחלת סעיף 212 ולכן יש לדחות את הבקשה לצו הריסה לפי סעיף זה. למעלה מן הצורך התייחס בית המשפט לאינטרס הציבורי החל בעניין. בית המשפט קבע כי המבנה הוקם ללא היתר, על שטח שהוגדר כשטח ציבורי פתוח, והוא חוסם את מעבר הולכי הרגל למתחם. מחומר הראיות עולה ששני המעברים האחרים אינם נוחים להולכי רגל, מה גם שמדובר באזור בעל אינטרס ציבורי רב חשיבות. בית המשפט קמא דחה את טענת המשיבה לעניין הגנה על נכסיה וקבע כי אין הצדקה לעשות כן על חשבון הציבור ובניגוד לתוכניות המתאר, ועל כן נקבע שהאינטרס הציבורי גובר על אינטרס המשיבה.

6. על החלטה זו הוגש הערעור דנן.

טענות המערערת:

7. בהודעת הערעור טענה המערערת כי שגה בית המשפט קמא כאשר הגיע למסקנה שהמשיבה היא זו שבנתה את המבנה ולכן חלופה 212(1) אינה קיימת. לדברי המערערת, הדברים שאמר הארכיבישוף, הן בתצהירו והן בעדותו לפני בית המשפט קמא, הינם כללים בלבד, ואין בדבריו כל לקיחות אחריות ישירה, בשמו או בשם הפטריארכיה, על בניית המבנה. הארכיבישוף אף לא התייחס לאדם או לגוף האחראי על העבודות.

המערערת הדגישה שהיא נקטה בכל האמצעים הסבירים לזיהוי עברייני הבנייה, מפקחים מטעמה ביקרו במקום מספר פעמים ואף ביררו עם אנשים במקום, אך לא איתרו את האחראים לבנייה. כן הדגישה המערערת שמטרת הצווים בהתאם לסעיף 212 אינה עונשית, ומכוונת כלפי המבנה ולא כלפי העברייני. בנוסף, התייחסה לתכלית הסעיף - סילוק מפגעים תכנוניים ובמניעת טובות הנאה מבנייה בלתי חוקית.

בדיון שהתקיים ביום 13.3.14 חזרה המערערת על טענותיה ועמדה על המורכבות הגדולה שהייתה בחקירת עברייני הבנייה, וזאת בשל הרגישות הגדולה במקום ובשל זהות המשיבה. המערערת טענה עוד כנגד הקביעה שהפטריארכיה הינה גוף משפטי שניתן להגיש נגדו כתב אישום, וכנגד קביעת בית המשפט קמא על כך שהמשיבה היא שבנתה את המבנה. המערערת הפנתה גם לחלופה (4) לסעיף 212 לפיו: "אין להוכיח מי ביצע את העבירה" החל, לדעתה, אף הוא בענייננו, מאחר שהמשיבה אינה לוקחת אחריות מלאה על ביצוע העבירה ואף לא הגיבה להתראות שהודבקו על המבנה. בנוסף, נטען כי אף אם נכונה טענת המשיבה בנוגע לתכלית המבנה, הרי שבאפשרותה היה לנקוט באמצעים אחרים כגון הצבת מצלמות או שמירה במקום. כן עמדה המערערת על כך שהמתחם נמצא במקום חשוב לנצרות וליהדות, ודווקא במקום כזה אין לסגור את המעבר ללא היתר. מסרה שהיו ניסיונות הידברות עם המשיבה אך ללא הועיל.

8. בתגובתה, טענה המשיבה כי ההתראות הודבקו על הצד החיצוני של המבנה ולכן לא ניתן היה לראות אותן. רק בעקבות פניית המשטרה אליהם בעניין, נודע להם על קיום הצו.

לגופו של עניין, טענה המשיבה שקשה להניח שהמערערת אינה יודעת, ואינה יכולה לברר, מי בעל המתחם ומי בנה את המבנה, ולדבריה המערערת לא עשתה די לברור העניין ועל כן אין היא יכולה לטעון שהתקיימה חלופה (1) לסעיף 212 לחוק.

ב"כ המשיבה חזר על כך שהמבנה נבנה כדי לסגור את הפתח בקיר, דרכו נכנסו מכוניות רבות שסיכנו את הנמצאים במתחם ואף פגעו בקדושת המקום. כן נטען כי מדובר בשטח פרטי, הקיים עוד מהתקופה העותומאנית ובוודאי לפני שאושרה תכנית עמ/9, לפיה, לכאורה, הוגדר המתחם כחלק משטח ציבורי פתוח. כן נטען כי המערערת כלל לא הוכיחה שמדובר בשטח המיועד להולכי רגל.

עוד נטען שהמשיבה הוכיחה כי למתחם ישנן שתי אפשרויות גישה נוספות: האחת מקבר דוד, והשנייה מכיוון בריכת הסולטן. אמנם קצר יותר להגיע דרך המבנה, אך זוהי דרך נוחה פחות להולכי רגל.

כן נטען, לגבי קיומו של אינטרס ציבורי בהריסת המבנה, כי הנטל להוכיח הצדקה מטעמי עניין ציבורי מוטל על שכם המערערת, אך היא לא הרימה את הנטל. מדובר במקום קדוש הסובל מהתנכלויות, כפי שהוצג לבית המשפט קמא בסרטון שהוקרן לפניו, ועל כן מבקשת המשיבה להגן על השטחים החינוכיים והדתיים שלה באמצעות סגירת החומה. המשיבה מסכימה שהמבנה אינו הפתרון הטוב ביותר והיא מוכנה להסכים לפתרון אחר, אך גם לאחר פגישות ושיחות עם המערערת בעניין, לא הגיעו הצדדים להסכמה. לפיכך אינטרס המשיבה, להגן על המוסד החינוכי שלה ולמנוע הפרעה למקומות הקדושים, גובר על האינטרס הציבורי, מה גם שלא הוכח שהאינטרס הציבורי מחייב הריסה. ב"כ המשיבה הפנה לפסקי דין בהם פסקו בתי המשפט שהחוק תקף גם על הר הבית, אך זהו אחד המקומות בהם שיקולי מדיניות מחייבים רגישות מיוחדת. לדברי ב"כ המשיבה, גם להר ציון ישנה רגישות מיוחדת ולכן לא תמיד "יקוב הדין את ההר".

דין

9. סעיף 212 לחוק קובע כדלהלן:

"נעברה עבירה בבניין לפי פרק זה, ואילו הורשע עליה אדם היה בית המשפט רשאי לצוות כאמור בסעיף 205, רשאי הוא לצוות כן אף ללא הרשעה, ובלבד שחלה אחת הנסיבות האלה:

1. אין למצוא את האדם שביצע את העבירה;

2. אי-אפשר או בלתי מעשי הוא

למסור לו הזמנה לדין;

3. **מי שהיה בעל הבניין בשעת ביצוע העבירה וביצע אותה איננו בעל הבניין עוד;**
4. **אין להוכיח מי ביצע את העבירה;**
5. **מי שביצע את העבירה מת או אינו בר עונשין מסיבות שאין בהן כדי לעשות את פעולתו חוקית".**

לבית המשפט נתונה הסמכות להורות על הריסת מבנה שנבנה תוך ביצוע עבירה על פרק י' בחוק התכנון והבניה, גם אם לא הורשע אדם בגין אותה עבירה, וזאת בהוכחת קיומם של שלושה תנאים: האחד, שנעברה עבירה שאילו הורשע בגינה אדם היה ניתן לצוות כאמור בסעיף 205 לחוק.

השני, שהתקיימה אחת מחלופות (1) עד (5) שבסעיף 212 לחוק.

במהלך השנים קבע בית המשפט העליון תנאי שלישי - הוכח כי צו ההריסה מוצדק מטעמים של עניין ציבורי. (ראה למשל: רע"פ 8025/09 אלדבעאת נ' מדינת ישראל, 26.1.10 [פורסם בנבו]).

10. לגבי קיומם של התנאי הראשון והתנאי השלישי - קביעות בית המשפט קמא מקובלות עלי.

בכל הנוגע לתנאי הראשון - המפקח אמסלם העיד (תצהיר ופרוטוקול עמ' 7), שבדק ומצא שלא הוצא היתר לבניית המבנה.

המשיבה לא חלקה על כך ולא הביאה ראיות לסתור. מכאן שהוכח התנאי הראשון.

אשר לתנאי השלישי - קיומו של אינטרס ציבורי בהריסת המבנה - המשיבה טוענת ששגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי האינטרס הציבורי נסוג מפני האינטרס הפרטי של הפטריארכיה - שמירה על קדושת המקום והגנה על הנערים המשחקים במגרש מפני מעבר כלי רכב במקום.

טענה זו איננה מקובלת עלי.

ראשית, עצם העובדה שמבנה נבנה באופן בלתי חוקי, יש בה "הצדקה" להריסתו. "יש ליתן משקל רב לעצם הבניה הבלתי חוקית, גם אם כאמור על התנאים האחרים להתקיים; המרחב התכנוני לעולם אינו שטח הפקר שבו 'איש הישר בעיניו יעשה'" (רע"פ 3072/11 קרבסי נ' מדינת ישראל, 27.4.11 [פורסם בנבו]).

שנית, מדובר במבנה שהוקם במתחם הנמצא בהר ציון, שהוא מקום קדוש לבני הדתות השונות. דווקא בשל היות המקום אזור רגיש מבחינה תכנונית, אדריכלית, היסטורית, דתית ותיירותית, יש לאכוף את השמירה על החוק.

שלישית, כפי שציינתי ב"כ המערערות: "...ביצוע גדר בהיקף גדול מחומרים שאינם תואמים לסביבה, בלוקים, בצד

אחד גדר שרובה חלודה, מצד שני גדר בלוקים, זה לא מה שהאינטרס הציבורי רוצה לראות בכניסה להר ציין".

רביעית, מדובר באזור המיועד להיות שטח ציבורי פתוח, במבנה החוסם מעבר של הציבור, כאשר מעברים אחרים למתחם אינם נוחים, ופי שציין בית המשפט קמא - שמירה על האזור היא אינטרס ציבורי רב חשיבות, ונועדה להגן על כלל הציבור, על הסדר החברתי ועל המרקם התכנוני.

על כן מקובלת עלי קביעת בית המשפט קמא לפיה האינטרס הציבורי גובר על האינטרסים הפרטיים של המשיבה.

11. נותרה שאלת קיומו של התנאי השני - האם ניתן למצוא את מבצע העבירה.

לאחר עיון בראיות ובטענות ב"כ הצדדים, ניתן לקבוע כי לא הוכחו נסיבות סעיף 212(1) לחוק.

המפקח אמסלם העיד שביקר במקום פעמיים, ביום 21.2.12 וביום 18.4.12, צילם את המבנה והסביבה (מב/1-15) וניסה להבין מי בנה את המבנה ולמי הוא שייך. אמסלם העיד שניסה לבדוק מה נמצא מאחורי המבנה אך ראה רק שטח פתוח שנראה כמו שביל או מעבר. ניסה לאתר גישה מסביב למבנה כדי לעבור פנימה, אך לא הצליח. לא ראה במקום בית ספר או בית תפילה. בביקור הראשון שלו במקום השאיר התראה על הצד החיצוני של הקיר, וזאת מאחר שלא הייתה לו גישה לקיר הפנימי, ובביקור השני הדביק במקום את צו ההריסה. אף אחד לא יצר קשר איתם ולא לקח אחריות על המבנה (עמ' 6-8 לפרוטוקול בית המשפט קמא).

ואולם, כיום אין מחלוקת על כך שמאחורי החומה והמבנה נמצאים כנסיה ובית ספר של המשיבה. לא מדובר במוסדות חדשים אלא בנוכחות של עשרות שנים במקום. מטבע הדברים ישנה גם גישה אחרת למקום, שהרי באי בית הספר והכנסיה מצליחים להגיע אל מאחורי המבנה. גם מהראיות עלה כי ישנן דרכי גישה אחרות, אף אם פחות נוחות. לפיכך קשה לקבל את עדות אמסלם לפיה **"לאן השביל מוליך בסופו של דבר לא הצלחתי להגיע"**.

נראה כי המערערת לא טרחה יותר מידי בחיפוש אחר הגורם שבנה את המבנה, שאם לא כן, הייתה "מגלה" במקום את המשיבה והייתה בודקת האם זו אחראית לבנייה.

המערערת מייחסת חשיבות לעובדה שההתראה בדבר כוונה לבקש צו הריסה הודבקה על המבנה אך איש לא פנה אליה.

בפסיקה אף נקבע כי עצם הדבקת התראה על מבנה, יכולה להיחשב כפעולה לצורך איתור בעלי נכס, ומשלא הוכח כי ההתראות נתלשו בידי מאן דהוא לאחר הדבקתן, ולאחר שבעל הנכס לא אישר כי הוא הבעלים או המחזיק בנכס - ניתן להוציא למבנה צו הריסה (ראה ע"פ (ב"ש) 5318/08 אל סאנע עבד אלמונעם טראבין נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה - עומר, 10.6.09 [פורסם בנבו], וכן עפ"א (ב"ש) 50761-01-12 אבו אלקיעאן רתאב נ' מדינת ישראל הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה דרום, 17.3.14 [פורסם בנבו]).

בענייננו אין כל משמעות להדבקת ההתראה והצו על המבנה, שכן זו נעשתה על צידו החיצוני של המבנה, כאשר המשיבה יושבת בצידו השני של המבנה ואיננה נדרשת להגיע לצד החיצוני כדי להכנס למתחם, שהרי המעבר מצד זה

חסום לגמרי במבנה נשוא הבקשה. סביר להניח שהמשיבה, כטענתה, כלל לא ידעה על התראה זו.

לפיכך, משלא נעשה חיפוש של ממש אחר "האדם שביצע את העבירה", לא ניתן לקבוע כי "אין למצוא" אדם זה.

12. זאת ועוד, כפי שציין בית המשפט קמא, בעדותו בבית המשפט הודה, למעשה, הארכיבישוף באחריותה של המשיבה לבנייה. הארכיבישוף טען גם כי המבנה מצוי בקרקע השייכת למשיבה (אף אם מבחינה תכנונית הוכרזה כשטח ציבורי פתוח), כאשר לפי סעיף 208 לחוק, לבעלים של הקרקע אחריות לביצוע העבירה.

נראה כי כשהוגשה על ידי המשיבה התנגדות לצו ההריסה, ואף לאחר מכן, הייתה למערערת הזדמנות לברר ולחקור את נושא האחריות לבנייה, לבחון את הראיות לכך ולבדוק אם אותו אחראי, ככל שנמצא כזה, הינו בר עונשין, אך אין ראיות כי נעשה כן.

ב"כ המערערת טען בערעור כי "עד לרגע זה התיק מתנהל מספר שנים משנת 2012, הפטריארך, או מי מטעמו, לא הסכימו לבוא ולתת הודעה מסודרת במשרדי הפיקוח או לחילופין שאנחנו ניגש למשרדי הפטריארכיה ונגבה הודעה". אולם לא הוצגה ראיה כלשהי לכך, אף לא מסמך המעיד על זימון לחקירה או תאום מועד לחקירה, העדים שהעידו מטעם המערערת בבית המשפט קמא לא התייחסו לכך, ומכל מקום הבקשה לא התייחסה לשאלת ההוכחה מי ביצע את העבירה אלא לחלופה לפיה אין למצוא את מבצע העבירה.

המערערת טענה גם כי "לא ניתן להתעלם ממורכבות של חקירה מפטריארך ולכן הדבר דורש תיאום מוקדם... אנו סבורים שעדות כזאת, הודעה כזאת שנגבית על ידי הפיקוח צריכה להיעשות בתיאום... ניסו לעשות את זה לפני הבקשה וזה לא קרה".

על פי הראיות, לפני הגשת הבקשה לא נעשה צעד כלשהו לחקור את הפטריארך, שהרי על פי הבקשה, כלל לא היה ידוע מי ביצע את העבירה והקשר עם הפטריארכיה נוצר על ידי המשטרה לפני ביצוע צו ההריסה. ומכל מקום, אם אכן נעשו נסיונות מאוחרים יותר, ואם הייתה התחמקות של המשיבה משיתוף פעולה, ניתן היה לתקן את הבקשה ולהתייחס לעובדות העדכניות בהתאם.

13. ייתכן שגם לאחר חקירה, המערערת לא הייתה מצליחה לאסוף די ראיות המעידות על אחריות של המשיבה או אדם אחר לבניית המבנה, או שהייתה מוצאת כי לא ניתן להגיש כתב אישום מטעמים אחרים, ואז יכולה הייתה להגיש בקשה לפי סעיף 212 לחוק, בין לפי ס"ק (1), כפי שנעשה במקרה זה, בין לפי ס"ק (4), לפיו "אין להוכיח מי ביצע את העבירה", ובין לפי סעיפים מתאימים אחרים. אולם המערערת בחרה להגיש את הבקשה בחלופה לפיה "אין למצוא את האדם שביצע את העבירה", ככל הנראה מבלי שנעשה ניסיון רציני לאתר את האחראי לבנייה ולמצוא ראיות לכך, ולפיכך היה מקום לדחות את הבקשה, כפי שנעשה.

14. סוף דבר - הארכיבישוף שהעיד מטעם המשיבה אישר כי המבנה נבנה על ידה, המערערת לא הוכיחה כי נעשו נסיונות למצוא את האחראי לעבירה והללו לא צלחו, וממילא לא עמדה המערערת בנטל המוטל עליה לפי סעיף

212(1) לחוק.

15. אם וכאשר תפעל המערערת בעתיד כנדרש, ותמצא כי לא ניתן להעמיד איש לדין בגין בניית המבנה - מאחר שצו לפי סעיף 212 הינו כלפי המבנה ולא כלפי המשיבה, וככל שיתמלאו התנאים להגשת בקשה חדשה לפי אחת החלופות של סעיף 212 לחוק - תוכל המערערת, אם תרצה בכך, לעשות כן.

אשר על כן הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ד, 15 מאי 2014, בהעדר הצדדים.